

naar det ærede Medlem nu siger, at det er godtgjort, beviser det efter min Opfattelse ikke andet, end at det ærede Medlem har været altfor lærenem lige overfor disse Paastande og disse hyppige Gjentagelser. Disse Paastande og disse Gjentagelser forrykke jo ikke det virkelige Forhold, og det virkelige Forhold er, som alle og enhver veed, at Sukkeret er et Næringsmiddel, som er meget udbredt i alle Klasser af Samfundet, et Næringsmiddel, som ganske vist bruges mere af dem, som have Naad til at købe, end af de fattigere, hvilket jo gælder næsten alle pligtige Varer, men et Næringsmiddel, som har en saadan Udbredelse og saa blandt de smaa i Samfundet, at det for dem vilde være en virkelig betydelig Betættelse, dersom den i Forhold til Sukkerets Pris meget høje Skat blev betydelig nedsat. Det er det ene Moment. Paa den anden Side staar Bajerstøl ganske vist som et Næringsmiddel, men i hvert Fald ikke som et Næringsmiddel i den Grad, at det skulde være uundværligt eller nødvendigt for Befolkningen. Alle sagkundige Udtalelser derom gaa ud paa, at der er nogen egentlig Næring i Bajerstøl er den i alt Fald forvindenende lille. At ombytte disse Skatter synes mig derfor for en ubildet Betragtning at maatte være en hensigtsmæssig Foranstaltning, og jeg kan ikke finde nogen Grund til at gaa bort fra denne Betragtning, fordi det maatte vise sig, at en Del Menneſter have lagt sig efter at nyde Bajerstøl i meget større Udstrækning, end de selv have Gavn af.

Det ærede Medlem talte ogsaa med megen Indignation om den Maade, hvorpaa der har været ført Forhandlinger mellem de to Ting angaaende disse Forslag. Jeg forstaar ikke rigtig det ærede Medlems Stilling her. Jeg erkender ganske vist, at denne Maade, at føre private Samtaler og derigennem afgøre Forslagenes Skæbne, er ikke Idealet af parlamentarisk Forhandling. Det fuldkomne vilde i saa Henseende være, at man uden at have Partier mødte hver fra sin Side i Tinget, drøftede Forslagene uden alle Hensyn til Partier, til Regeringen og Regeringens Stilling, alene dannende sig sin Stilling til Sagen efter sin personlige Opfattelse af, hvad der var det rette, og at Forslagene derefter gennem denne fri Forhandling og under de foreskrevne Former gik igennem begge Rigsdagens Ting, saaledes at der efterhaanden dannede sig et Udtryk for, hvad de fleste Stemmer kunne samle sig om, men jeg tror ikke, at nogen tænker sig Muligheden af, at man for Tiden kan komme til saadanne Forhold. Jeg erindrer meget vel, at i den første Tid, da jeg

beltog i det politiske Liv, blev der rettet strenge Bebrejdelser mod det Parti, hvortil jeg hørte, for, at det tog Udentingsbeslutninger, og at det i private Møder traf Bestemmelser om, hvorledes det vilde behandle Sagerne, og derefter uden Hensyn til, hvad der fremkom i Debatten i Salen mod disse Bestemmelser, gennemførte dem. Men disse Bebrejdelser ere efterhaanden, synes det mig, faldne noget bort, efter at man paa den anden Side har lært at bære sig ad ganske paa samme Maade. Det er det, som finder Sted for Tiden, og som jeg tror, at man ikke kan komme bort fra, at vore Partier samles, førend Sagen kommer til Behandling, og der tage deres Bestemmelse om, hvorledes disse Sager skulle behandles. Det gør Flertallet i Folketinget, og det gør sandelig Flertallet i Landstinget ogsaa, og dersom man ikke vil tænke paa at afstafte dette eller vil rette Bebrejdelser angaaende dette baade imod sig selv og andre, tror jeg ikke, at der er noget væsentligt at sige mod den Fremgangsmaade, der er fulgt for at sikre sig et Udbytte af denne Rigsdagssamling. Thi det, som her er sket, er jo ganske det samme, at Medlemmer have talt privat sammen og derefter have talt med deres Partifæller og ere blevne enige om, i hvilken Form og i hvilken Udstrækning man kunde vente at gennemføre disse Ting. Under almindelige Forhold antager jeg just ikke, at man behøver at komme dertil; da kunde man maaske enes om en almindelig Partibeslutning efter de Regler, man nu har fulgt gennem en Række af Aar. Men naar Forholdet som i Aar er det, at der dannes sig i et af Rigsdagens Ting en Sammenslutning af Partier, som sætter sig som sit første Formaal at forhindre, at der naas noget Resultat med Hensyn til disse Sager, bliver hele Stillingen saa ekstraordinær, at man ogsaa maa have Ret til at bruge de i øvrigt berettigede Midler, som staa til ens Naadighed.

Det ærede 6te Medlem for Kjøbenhavn (Knudsen) skal jeg ikke opholde mig nærmere ved. Hans Stilling er igen en noget anden. Det synes, at han nærmest staar paa samme Standpunkt som det ærede 5te Medlem for 7de Kred (Madsen). Han vil ikke stemme i denne Sag, fordi han i det hele er imod den. Kunde han saa forskellige Ændringer vedtage, vilde han jo nok anse det for heldigt, men selv om de vedtages, vil han til syvende og sidst ikke stemme for Loven. Naar han fremhæver som noget høist fordelagtigt, at man her gaar til en Skattelov, hvorved der tilvejebringes store nye Indtægter for Statskassen uden nogen tilsvarende Medgang i Indtægter, blev dette jo